

ANDREI PIPPIDI

Andrei Pippidi (n. 12 martie 1948, București) este un istoric român, membru fondator al Societății Academice din România. Specializat în istoria Sud-Estului european în secolele XV-XIX, istoria românilor în Evul Mediu, istoria culturală și politică a României, istoria relațiilor între Sud-Est și Occident.

Absolvă Facultatea de Istorie a Universității București, 1965-1970, specializare în istorie medie universală.

Doctorate în 1981 la Universitatea din Cluj-Napoca (dr.ist.) și 1986 la Universitatea din Oxford (D.Phil.).

Din 1970 lucrează în Institutul de studii sud-est europene (membru în Consiliul științific al Institutului din 1990, secretar științific al Institutului în 1990-1994).

Din 1990 este cadru științific asociat la Facultatea de Istorie a Universității din București, apoi conferențiar și, din 1995, profesor de Istorie a Evului Mediu european.

1. Considerați că România de azi este diferită de cea anterioară anului 1989? Din această perspectivă, se poate vorbi, din perspectiva dumneavoastră, de o magistratură de dinainte de 1989 și de una de după 1989?

Fără îndoială, trăim în altă țară decât acum 20 de ani, dar justiția, după cum o știți mai bine decât mine, e unul din domeniile care au cunoscut mai puține schimbări.

2. Ar trebui trecută cu vederea colaborarea unor magistrați cu serviciile Securității, dată fiind experiența și competența acumulată (știut fiind că un bun specialist se formează în mulți ani) sau ar trebui ca aceste persoane să fie expuse și îndepărtate din profesie? Soluția din Germania de Est, unde, după căderea zidului și reunificare, judecătorii din perioada comunistă au fost îndepărtați, este cea mai bună?

În nici un caz nu trebuie trecută cu vederea colaborarea cu Securitatea, atunci când există dovezi. Soluția aplicată în Germania de Est este singura care poate efectiv îndrepta situația. Dar în condițiile din România, care sunt cu totul altele, cum s-ar putea impune? Există o solidaritate de corp a magistraților și acolo majoritatea coruptă decide "democratic". Chiar faptul că recurgeți la sondaje de opinie arată că numai o mișcare de opinie publică din afara profesiei ar influența schimbarea. Și chiar atunci ar fi de învins rezistența pe care Parlamentul, așa cum este recutat, ar opune-o.

3. Considerați că și în prezent, în lume și în România, puterea politică exercită influență sau control asupra magistraților? În ce modalitate? Prin ce pârgii?

Dacă ar fi să dăm crezare presei, puterea politică, atât în România cât și în străinătate, face presiuni asupra justiției.

4. Dacă ar trebui să vă adresați unei instanțe din România, pentru a vă ocroti un drept, ați avea încredere în sistem, în general, și în judecător, în special? Există vreo diferență între ceea ce ar trebui să fie un judecător și ceea ce el este, în realitate?

Nu pot să nu am încredere, din principiu. Care este realitatea, am să aflu când va veni vremea.

5. Ce socotiți că ar trebui să facă membrii acestui corp profesional pentru întărirea independenței și sporirea încrederii publicului în actul de dreptate? Cum ar trebui să se comporte un judecător? S-a născut oare judecătorul ideal?

Mă întrebați serios? De la mine așteptați să vă dau sfaturi?